ДЖОРДЖ БАЙРОН
НА ТОЯ ДЕН НАВЪРШВАМ ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ ГОДИНИ

Превод от английски: Цветан Стоянов, —

chitanka.info

НА ТОЯ ДЕН НАВЪРШВАМ ТРИДЕСЕТ И ШЕСТ ГОДИНИ[0]

Мисолунги, 22 януари 1824 г.

Настана бреме да запре сърцето,
след като другите сърца не тласка.
Щом повече не го обичат, клето,
то да даде последна ласка!

Под жълта есен са се свили дните,
плода на минала любов вгорчават.
Еднички червеите, язвите, тъгите
оттук за мен остават.

Самотен като остров вулканичен,
в гръдта ми огънят полека спада.
Не ще запали факел титаничен,
а само погребална клада.

До мен надеждата и ревността проклета
не идват, скръб възторжена не стига.
Властта на обичта ми е отнета,
а влача нейната верига.

Но тук не е така! Тук чезне боят

на мъката, която ш задавя.
Тук цял във слава е покрит героят
и гробът му е цял във слава!

Сред мечовете млъква хленчът дребен.
Развей, Елада, пряпореца роден!
Спартанецът под щита си погребан
не беше по-свободен!

Вдигни се! /Не Елада — тя се вдигна!/
Вдигни се ти, мой дух! Нима не помни
кръвта ти от какво във гняв изригна
по твоите пътища бездомни?

Стъпчи си спомените във душата крива!
Мъж ти бъди! Не в охкания сгушен!
Пред красотата нежна и горчива
оставай равнодушен!

Ако за младост жалиш, за какво си
живял? Родината на смърт почтенна
пред теб е. Млъквай с твоите въпроси
и свършвай повестта си тленна!

Което търсиш вече — намери си:
войнишки гроб, под който да заглъхнеш!
Огледай се и място избери си,
та най-подир да си отдъхнеш!

---

[0] Това е последното стихотворение на Байрон, написано на 22 януари 1824 г. в Мисолунги, Гърция. В него поетът прави драматична, но мъжествена равносметка на изминатия път и ясен житейски избор. По настроение стихотворението подсеща за „Моята молитва“ на Ботев. Бел. ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.